

1

Mijn eerste begrafenis. Mijn eerste begrafenis was die van de eerste jongen die me ooit naakt had gezien. Dit kon niet goed zijn.

Het was niet de begrafenis van een opa of oma, de oude tante van een vriend, met rimpels zo diep dat je er dingen in kon opbergen, maar van Thomas. Thomas Pearson. De eerste klasgenoot die ik op Easton had ontmoet. De eerste jongen die me het gevoel had gegeven daar welkom te zijn. Geweldige, mysterieuze, sterke Thomas Pearson, de jongen aan wie ik mijn maagdelijkheid verloor.

Zo veel momenten speelden steeds door mijn hoofd en wat ik ook deed, het leek of er nooit meer een einde aan zou komen. Het moment dat Josh Hollis door de mist kwam terugrennen om me te vertellen dat Thomas dood was. Het moment dat ik Thomas' briefje had gevonden, waarin hij me vertelde dat alles goed zou komen met hem, en hoe stom ik me nu voelde dat ik het geloofd had. Het laatste moment dat ik Thomas mijn kamer uit zag lopen in Bradwell, ons huis op de campus. Het leek eeuwen geleden. Ik woonde daar niet eens meer. Thomas had nooit mijn nieuwe kamer in Billings House gezien. En dat zou ook nooit meer gebeuren. Want nu lag hij dood en koud in een kist. Ergens onder de grond, in een kist. De familie had gekozen voor een begrafenis in stilte, dus ik wist niet eens waar hij was. Ik wist alleen maar dat hij ergens diep onder de grond lag te vergaan.

Elke keer dat ik eraan dacht, kreeg ik het zo benauwd dat ik naar adem moest happen.

'Wat is er?' vroeg Noelle Lange.

We stonden naast de hoge, marmeren schoorsteenmantel boven de open haard in een van de vier reusachtige, in elkaar overlopende kamers van het appartement van de Pearsons.

Het lag in Upper East Side van Manhattan. Een paar leerlingen van school stonden me aan te gapen, zoals iedereen had gedaan vanaf het eerste moment dat Thomas vermist werd. Het leek of ze – bijna kwijlend – wachtten tot ik inderdaad een zenuwzinking kreeg. Want dat ik die kreeg, daarvan was iedereen rotsvast overtuigd. Maar tot nu toe had ik niet eens gehuild waar ze bij waren. Die voldoening gunde ik hun niet. Ik wachtte tot de angst in mijn binnenste gezakt was, voor ik antwoord gaf.

‘Niets,’ zei ik tegen Noelle. ‘Ik heb hier vaak last van.’

‘Je bent nog steeds in shock,’ fluisterde Ariana Osgood troostend. ‘Het is volkomen normaal.’

Noelle knikte en legde haar hand op mijn rug. Noelle die troostte. Dat was iets nieuws. Meestal koos ze alleen maar voor sarcasme en spot. Ze zag er vandaag ook liever, zachter uit dan anders. Minder bedreigend. Haar lichtgrijze kasjmieren trui met hoge, ronde hals en eenvoudige zwarte rok waren perfect, natuurlijk. Maar ze had geen lak of conditioner in het bruine haar dat haar gezicht omlijstte, waardoor ze er vriendelijker uitzag. Ze had haar ogen ook niet opgemaakt. Anders gebruikte ze altijd mascara en trok ze een heel dun lijntje eyeliner. Maar nu leek ze bijna zo oud als ze was. Even oud als ik.

Met een verdoofd gevoel keek ik rond in de grote kamer. Ik had het verschrikkelijk warm. Honderden mensen waren gekomen na de begrafenis. Ze mengden zich onder de stille rijken in hun designkostuums en zwarte jurken. Ze nipten van hun wijn en praatten op zachte toon. Tussen de mannen met grijs haar en de met botox bewerkte dames liepen tientallen leerlingen, die er allemaal van streek en geschokt uitzagen. Net als Noelle hadden een paar van Eastons populairste Shiseido-fans afgezien van make-up. Ze zaten op banken, in fauteuils, depten hun ogen met zakdoeken en troostten elkaar. De jongens hadden elkaar opgezocht. Ze stonden met hun handen in hun broekzakken en zagen er bedeesd uit. Alsof hun vertrouwen op de een of andere manier verstoord was. Als

Thomas Pearson dood kon gaan, waren zij zelf misschien ook minder onoverwinnelijk dan ze altijd hadden gedacht. Het was de harde werkelijkheid voor deze jongens die anders meestal in een droomwereld leefden, een wereld waarin ze volkomen onkwetsbaar waren.

‘Dit is bijna griezelig,’ zei Kiran, terwijl ze haar wijnglas iets te hard ronddraaide in haar hand. ‘Zo veel mensen kwamen nog niet opdagen toen de paus doodging. Het lijkt of iedereen ziekelijk gefascineerd is, alleen maar omdat hij zo jong was.’ Ze bracht haar wijnglas naar haar mond en dronk in één teug op wat er nog in zat. Ze was billboardfotomodel en het mooiste meisje dat ik ooit had gezien. Maar nadat ik haar een maand had meegemaakt, begon ik het gevoel te krijgen dat ze misschien ook degene was die uiteindelijk in een ontweningskliniek zou belanden. Een paar pieken van haar donkere haar waren uit haar zorgvuldig gedraaide wrong gezakt en haar groene ogen keken wazig. Toch moesten alle jongens in de kamer naar haar kijken, zodra ze zich onbespied waanden.

‘Ik durf er iets om te verwedden dat een van die blonde vrouwen met opgestoken haar die je hier ziet rondlopen verslag doet aan de roddelpers,’ zei Noelle onaangedaan. ‘Een goed schandaal op een middelbare school is smullen voor de roddelbladen.’

Dat was de Noelle die ik kende en voor wie ik bang was.

‘Noelle!’ Ariana schreeuwde bijna. Met haar blauwe ogen keek ze Noelle doordringend aan. Haar eigen blonde haar was ook opgestoken. In haar donkere kleren en met haar diamanten oorringen zorgvuldig vastgemaakt in haar oorlelletjes zag Ariana er minder spichtig uit en meer dan ooit tevoren als iemand met verantwoordelijkheden.

‘Wat? Niemand heeft me gehoord,’ zei Noelle terwijl ze haar lange, donkere haar bij elkaar pakte en over een schouder legde. ‘En ik durf er mijn hele jaartoelage om te verwedden dat ik gelijk heb. Wacht maar. “De Thomas Pearson Tragedie” heeft volgende maand twee dubbele pagina’s in *Hamptons Magazine*.’

‘Ik kan me niet voorstellen dat iemand Thomas’ dood zou willen uitbuiten,’ zei ik. ‘Hij is toch niet beroemd of zo?’

‘Hier was hij wel beroemd,’ zei Noelle met een diepe zucht.

Op dat moment barstte Taylor Bell in een nieuwe huilbui uit. Ze had de hele dag al stilletjes lopen snikken en huilen. Haar donkerblonde krullen trilden toen ze haar engelachtige gezicht in haar zakdoek begroef. Ariana streelde Taylors armen.

Ik voelde me zo ongemakkelijk bij deze tentoonspreiding van emoties dat ik de andere kant uit keek. Zij en de andere meisjes hadden Thomas niet eens aardig gevonden. Ze hadden zelfs een bloedhekel aan hem gehad. Ze hadden me gewaar-schuwd; ik moest bij hem uit de buurt blijven. En nu waren ze volkomen ontredderd, net als iedereen. Alsof Thomas alles voor hen had betekend.

Toch hoefde ik eigenlijk niet zo verbaasd te zijn. Of je hem aardig had gevonden of een hekel aan hem had gehad, Thomas was een klasgenoot geweest. Een van hen. Ze hadden hem jaren gekend. Natuurlijk waren ze geschokt en in de war. Het verbaasde me alleen hoe érg ze in de war waren.

Mijn gespannen blik viel op Missy Thurber – grote neusgaten, grote aanstelster – in haar chique zwarte pakje leunend tegen de muur met het smaakvolle behang. Haar neus was vuurrood van het huilen. Naast haar stond – zoals altijd – Lorna Gross, die haar met een somber gezicht iets in haar oor fluisterde. Ik had opeens zin om iets naar hen te gooien. Hoe kwamen ze erbij om te doen alsof ze rouwden? Geen van tweeën had ooit een woord met Thomas gewisseld.

Ik werd claustrofobisch tussen hen in en het onophoudelijke geklets van Taylor en Kiran begon op mijn zenuwen te werken. Toen zag ik Constance Talbot, mijn vroegere kamergenote. Ze kwam dwars door de drukke kamer naar me toe. De laatste keer dat ik Constance had gezien, had ze met tranen in haar ogen geroepen dat ze boos op me was, omdat ik aan het daten was met de jongen van haar dromen, Walt Whittaker.

Walt Whittaker liep hier ook ergens rond, druk bezig mensen van de oudere generatie te paaien. Niet dat Whit en ik ooit echt iets met elkaar hadden gehad, maar ik had geen idee of Constance dat wist.

Ik stond kaarsrecht toen ze op me afkwam. Mijn hele lijf was gespannen. Constance keek me aan en sloeg toen haar armen om me heen. 'Reed! Ik vind het zo, zo, zo erg voor je!'

Ik was stomverbaasd. Het duurde even voor ik reageerde. Maar toen gaf ik haar een stevige knuffel. Ik had nooit van mijn leven de opluchting kunnen voorspellen die ik voelde bij haar gebaar van vriendschap. Blijkbaar was Constance veel belangrijker voor me dan ik had beseft.

'Dank je wel,' zei ik toen ze zich uit onze omhelzing losmaakte.

Haar groene ogen glansden, maar waren roodomrand. Haar golvende kastanjebruine haar was simpel in een staart gebonden. Ik vond het moeilijk te bepalen of ze bleker was dan anders, of dat het kwam door het licht, maar op de een of andere manier vielen de sproeten op haar neus vandaag meer op, waardoor ze er bijna lief uitzag.

'Gaat het een beetje?' vroeg ze terwijl ze op haar lip beet.

'Ja, ik geloof van wel. Ik weet het niet,' zei ik. Een snik welde op in mijn keel en ik wist hem weg te slikken. 'Het is allemaal een beetje onwerkelijk.'

Onwerkelijk was een nogal vage omschrijving, maar het was het enige woord dat ik kon verzinnen. Om de paar seconden voelde ik een nieuwe, intense emotie. Nog maar achtenveertig uur geleden zat ik in een trein naar Easton, terug van de stad. Ik vertelde Josh – Thomas' kamergenoot – dat ik niet meer treurde om Thomas. Dat ik doorging met mijn leven. En ik had me echt goed gevoeld bij dat besluit. Thomas was tenslotte van school verdwenen zonder waarschuwing. Zonder afscheid. Dagen later had ik zijn briefje gevonden, maar dat had meer vragen opgeroepen dan beantwoord. En wekenlang had hij niet de moeite gedaan contact met me te zoeken, zelfs

niet om me te laten weten dat alles goed met hem was. Ik had besloten dat zo'n jongen niet de moeite waard was om mijn tijd aan te besteden. Dat ik beter verdiende.

Maar nu was ik achter de reden gekomen waarom Thomas in alle talen had gezwegen: hij was dood. En elke keer dat ik erover nadacht hoe verontwaardigd en boos en star ik was geweest in de afgelopen weken, kreeg ik dat vernietigende schuldgevoel dat in niets leek op wat ik daarvoor ooit gevoeld had.

'Wat alles nog moeilijker maakt, is dat je niet weet hóé hij is gestorven,' zei Constance. Ze draaide zich om, kwam naast me staan en keek de kamer in.

'Daar heb je groot gelijk in,' zei Kiran, iets te hard. Ze pakte een nieuw glas wijn van het blad van een passerende ober en dronk het in één teug half leeg.

'Kiran, praat niet zo hard,' zei Ariana.

'Wat? Ik bedoel alleen maar dat ik – net als iedereen – graag wil weten hoe ze denken dat het allemaal precies is gebeurd, dat is alles,' mopperde Kiran. 'Zouden jullie het niet beter vinden als je wist – voor eens en voor altijd – wat ze denken? Of ze misschien een of meer theorieën hebben?'

'Je kletst als een kip zonder kop,' zei Ariana, terwijl ze Kiran resoluut haar glas afpakte en het op de schoorsteenmantel zette, buiten haar bereik. Kiran keek er verlangend naar.

'Ik vraag me af of zijn ouders het weten,' zei Noelle. Ze kneep haar ogen tot spleetjes toen mevrouw Pearson – met haar goudblonde haar – de kamer binnen liep om iets in het oor van de man van het cateringbedrijf te fluisteren. 'Ze zouden het de ouders moeten vertellen, toch?'

Niemand zei iets. Zo goed waren we ook niet op de hoogte van ons rechtssysteem.

'Moet je hen zien.' Kiran knikte met haar hoofd richting mevrouw Pearson, bij wie zich nu haar echtgenoot voegde. De man had zilvergrijs haar. Op bevelende toon vroeg Thomas' moeder een passerende ober om een nieuw glas wijn. Ariana

rolde met haar ogen. ‘Ze staan te kletsen alsof dit een of ander liefdadigheidsplechtigheid is,’ voegde Kiran eraan toe. ‘Als ik doodga hoop ik niet dat mijn ouders er zo beheerst uitzien.’

‘Kiran! Hou op!’ zei Taylor terwijl haar mond trillend openzakte.

‘Wat? Ik zeg het alleen maar,’ antwoordde Kiran. Ze slaakte een boze zucht.

‘Ik vind dit bijna ziek,’ zei Noelle zachtjes. Ze keek naar Thomas’ ouders.

Ik zag dat mevrouw Pearson giechelend haar hand op de arm legde van een van haar vriendinnen. Meneer Pearson keek op zijn horloge. Daarna dwaalde zijn blik door de kamer, alsof hij op zoek was naar een interessanter iemand met wie hij kon praten.

Plotseling ging mijn hart heel raar tekeer. Ik haalde moeilijk adem en mijn wangen werden heel warm.

Deze mensen hadden hun enige zoon verloren, maar aan hun gedrag te zien waren ze niet kapot van verdriet.

Ik wendde mijn blik af en mijn oog viel op een lange, forse jongen, ongeveer even oud als ik, die in zijn eentje tegen de muur leunde en me aanstaarde. Ik keek vlug weg. Misschien was het puur toeval dat onze blikken elkaar hadden gekruist. Maar toen ik mijn ogen zijn kant op liet dwalen, stond hij nog steeds naar me te kijken. Hij had een smal gezicht, een krijtwitte huid en blauwe ogen die roodomrand waren. Hij had een zwart pak aan en zijn zwarte haar was glad naar achteren gekamd. Voeg er weinig verlichting bij en wat spookachtige muziek en hij had een vampier kunnen zijn die op jacht was. Ik wachtte tot hij zijn blik zou afwenden. En wachtte. Hij bleef naar me kijken.

‘Wie is dat?’ vroeg ik ten slotte aan Noelle.

‘Dat is Blake.’

‘Blake wie? Waarom staat hij me zo aan te staren?’ vroeg ik nerveus.

‘Blake Pearson,’ zei Noelle. ‘Thomas’ broer.’

Ik had het gevoel dat de grond onder mijn voeten wegzakte. Ik leunde tegen de muur en dacht dat ik zou flauwvallen. Dit trek ik niet, dacht ik.

‘Thomas’ wát?’

‘Heeft hij je nooit verteld dat hij een broer had?’ vroeg Noelle. ‘Tjonge, die jongen was zelf echt één groot geheim.’

‘Waarom zou Thomas over Blake praten?’ Ariana rechtte haar rug. ‘Ze hadden een bloedhekel aan elkaar.’

‘O ja?’ vroeg ik een beetje afwezig. Ik wilde meer weten, maar mijn hoofd kon geen woord formuleren. Had hij met Thomas gepraat voor hij stierf? Wat wist hij? Maar toen ik weer durfde op te kijken, was Blake verdwenen. Ik huiverde even.

‘Herinner je je nog die gigantische vechtpartij van een paar jaar geleden?’ zei Kiran lijsig. ‘Ik dacht echt dat ze elkaar zouden vermoorden.’

Ariana keek haar aan met ogen die Kiran tot zwijgen brachten. Deze opmerking was niet erg tactisch op dit moment.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ik.

‘Blake had iets met de secretaresse van de rector en Thomas zei dat hij het tegen hun ouders zou vertellen. Het klas-sieke dreigement: Ik wil het lievelingszootje zijn,’ zei Noelle.

‘Wacht, wacht, wacht,’ zei ik. ‘Thomas’ broer had iets met mevrouw Lewis-Hanneman? Maar die is... oud.’

‘Ja, maar kijk naar die vrouw. Ze heeft wel iets, denk ik, en ze is niet stokoud. Een paar jaar geleden was ze nog een eind in de twintig en mooi,’ zei Kiran. ‘Je kunt zien dat ze ouder is geworden, dat is waar, maar ze is absoluut nog niet rijp voor de vuilnisbelt.’

‘Kunnen we het ergens anders over hebben, dames?’ vroeg Ariana, die merkte dat een paar van de oudere aanwezigen naar hen keken.

Dit was krankzinnig. Thomas had een broer. Een oudere broer, die hem waarschijnlijk niet kon uitstaan. Waarom had

Blake zo naar mij staan staren? Wist hij wie ik was? Had Thomas hem iets over mij verteld? Ik dacht dat ik Thomas zo goed kende, maar ik had nog nooit van hem gehoord dat hij een broer had. Nog een geheim dat nooit zou worden opgelost.

‘Ik moet hier weg,’ zei ik, terwijl ik me losmaakte van de muur. Ik liep tussen de grote groep mensen door, helemaal naar de andere kant van de ruime kamer, waar Josh stond te praten met een paar andere jongens van school. Zijn krullende, blonde haar werd bij elkaar gehouden door een of andere gel en hij zag er in zijn donkerblauwe pak zelfs nog groter en breder uit dan anders. Terwijl wij allemaal in een limousine naar de stad waren gebracht in opdracht van de ouders van Dash McCafferty, had Josh in zijn eigen Range Rover gereden. Die auto had hij voor noodgevallen, had hij me verteld. Hij stond geparkeerd in een garage dicht bij de campus. Hij was zo vooruitziend geweest om te bedenken dat hijzelf, of iemand die hij aardig vond, misschien eerder dan de anderen weg zou willen van deze hele poppenkast. Die jongens had een gave.

‘Hoi,’ zei ik terwijl ik zijn arm aanraakte.

Hij keek me even aan en zijn blauwe ogen werden groot. ‘Alles oké?’

Alleen al door dicht bij hem te zijn voelde ik me iets beter. Betrouwbare, troostende, nuchtere Josh. Hij zou het wel regelen.

‘Ja hoor,’ zei ik toonloos, ‘maar ik wil weg. Zullen we gaan?’

‘Ja, natuurlijk,’ zei hij.

Hij zette zijn glas op een tafel, zei een paar woorden tegen de jongens en legde zijn hand op mijn onderrug, terwijl we ons omdraaiden. Hij liep met me terug naar mijn vriendinnen bij de open haard. Ze hadden hun tassen al over hun schouders hangen.

‘Jullie willen een lift?’ vroeg Josh.

‘Mijn held,’ zei Noelle ironisch.

‘In jouw auto?’ vroeg Taylor. Haar ogen waren nog steeds vochtig.

‘Ja, in zijn auto. Dacht je misschien dat hij een helikopter zou kapen?’ snibde Noelle.

Taylor keek naar Kiran, die met haar ogen rolde en het wijnglas leegdronk dat ze van de schoorsteenmantel had gepakt. ‘Dat had ik nodig,’ mompelde ze.

Wat was er aan de hand met deze meiden, verdomme? Waren ze echt allemaal zo van streek door het feit dat ze een paar uur in een auto moesten zitten die géén limo was? Als ze maar vijf minuten van het leven bij mij thuis zouden meemaken, gingen ze er waarschijnlijk allemaal gillend vandoor.

‘Ik zie Dash en Gage nergens,’ zei Josh.

‘Nou én?’ zei Noelle. Met die twee woorden liet ze Dash – die haar vriendje was – in de steek. ‘Het zijn grote jongens. Ze zullen het zonder ons moeten doen. Wegwezen hier, in hemelsnaam.’

‘Constance?’ zei ik, terwijl ik me naar haar omdraaide. ‘Ga je mee?’

Constance keek voorzichtig naar de vier meiden om me heen – de vier met de meeste macht op heel Easton. Blijkbaar was dat wat te intimiderend voor haar.

‘Ik moet straks eten met mijn ouders en de familie Whitaker,’ zei ze ten slotte. ‘Zij brengen me terug.’

‘Méén je dat?’

Onder andere omstandigheden zou ik glimlachen om dit nieuws. Constance kreeg een kleur. ‘Het was een idee van onze ouders.’

Later – zodra ik er de energie en de motivatie voor had – zou ik hier meer over willen weten. Maar nu liet ik het los. Het goede nieuws was dat ik merkte dat alle spanning om Whitaker voorbij was tussen Constance en mij.

‘Oké, dan zie ik je straks op Easton,’ zei ik.

Toen deed ik iets wat ik nog nooit had gedaan. Ik omhelsde iemand spontaan.

Plotseling wilde ik weg. Ik kon de vrijheid bijna proeven. Onderweg naar buiten sloeg Ariana opeens een gang in.

‘Waar gaan we heen?’ vroeg ik.

‘We moeten nog condoleren, Reed,’ zei ze over haar schouder. ‘We zijn geen barbaren.’

Nou, te gek. Precies wat ik wilde. Terwijl we naar de familie toe liepen, stond mevrouw Pearson te praten met een vrouw die een paardengezicht had met een mond vol kronen en een V-vormige haarlok op haar voorhoofd.

‘Ja, natuurlijk. Dit is de enige tijd van het jaar dat je in Parijs kunt zijn. Elk ander seizoen wemelt het er van de toeristen,’ zei mevrouw Pearson op dat moment. ‘Trina heeft zichzelf in geen enkel land van Europa als toeriste beschouwd, sinds de dag dat ze haar eerste haute-couturejurk kocht,’ voegde de vader van Thomas eraan toe, terwijl hij zijn vriendin grinnikend aankeek.

‘We zouden er nu zijn geweest als dit niet was gebeurd,’ zei Thomas’ moeder terwijl ze met een opgewekt gezicht een breed armgebaar maakte naar de stampvolle kamers.

Het leek of een ijskoude hand zich om mijn hart sloot. Dit kon toch niet? Die mensen konden daar toch geen grappen staan maken over hun reisgewoonten en deze bijeenkomst na Thomas’ begrafenis betitelen als een ongemak? Opeens had ik het gevoel dat ik stikte.

‘Ze kunnen de boom in. Ik wil hier zo snel mogelijk weg,’ zei Noelle in mijn oor terwijl Ariana beleefd handen schudde met Het Kwaad.

En toen stond ik voor de Pearsons en ik moet vuurrood zijn geweest van woede. Toch verwachtte ik nog ergens dat ze me zouden herkennen als degene die bij hen was geweest toen we voor het eerst beseften dat Thomas vermist werd. De persoon die genoeg voor hun zoon had betekend dat hij me had uitgenodigd met hen te brunchen. Maar toen de koude, harde ogen van zijn moeder op me vielen was er geen vonk van herkenning of wat dan ook. Behalve misschien iets van afkeuring. Blijkbaar beantwoordden mijn eenvoudige zwarte jurkje en bruine haar-zonder-highlights niet helemaal aan haar

veeleisende maatstaven. Aan dit soort dingen dacht ze, uitgere-
kend vandaag. Aan deze dingen en aan Parijs.

‘Gecondoleerd met uw verlies,’ zei ik met mijn kiezen op
elkaar.

Ik zag er bij nader inzien van af met mijn hak haar tenen
te verbrijzelen, draaide me om en liep naar de deur.

2

Josh verzette een paar keer zijn stoel en keek voor de tiende keer in de achteruitkijkspiegel. Achter ons werd de rij auto's die wachtte om de garage op de Eighty-First Street uit te rijden steeds langer.

'We kunnen wat mij betreft, Hollis,' zei Noelle met een zucht. Ze leunde met haar arm op het kozijn van het raampje aan haar rechterkant. Natuurlijk was ze voorin gaan zitten, zonder te vragen.

'Sorry, mensen. Toen ik de auto uit de garage ging halen vlak bij Easton, stond de stoel om de een of andere reden een eind naar voren en ik zat op de heenweg niet naar mijn zin,' zei Josh.

Kiran keek iedereen aan alsof dit nieuws haar op de een of andere manier ongerust maakte. Maar Ariana keek haar strak aan. Kiran ontspande weer. De doordringende blik van Ariana diende meer doelen.

'Geweldig! Dus je bent te zuinig om geld uit te geven aan elektrisch verstelbare stoelen,' mopperde Noelle.

'Hou op, Noelle,' zei Josh met opeengeklemd kiezen. 'Ik wil hier even graag weg als jij.'

Mijn vingers krulden zich op tot gespannen vuisten en ik probeerde adem te halen. Het enige wat ik in mijn longen kreeg was een heleboel stinkende lucht. Ik wilde weg, weg, weg. Dit moest nu klaar zijn. Mijn been begon op en neer te wippen. Stilzitten was geen optie. Ik had steeds het gevoel dat er iets aan mijn hart knaagde, dat begon te bonken. Rustig ademhalen. Rustig ademhalen.

Er werd getoeterd door een van de auto's achter ons. Het echode door de garage.

'Josh?' kreunde ik doodmoe.

'Ja ja, we gaan al,' zei Josh. 'Help me onthouden dat ik

nooit meer in een auto stap met vijf vrouwen.'

Terwijl hij vanuit de garage de straat op reed, ving Josh mijn blik in de achteruitkijkspiegel. Ik zag dat hij bezorgd om me was. Ik ademde al kalmer, dus ik probeerde geruststellend te glimlachen. Tussen de lift en de parkeergarage had ik eindelijk een paar tranen gelaten en die droogden nu op. Het was een strak en kriebelig gevoel onder mijn ogen en op mijn wangen, waardoor het glimlachen me moeilijk viel.

'Waar zit ik toch op?' Kiran rukte een vuile, witte slaghandschoen onder haar volmaakte, kleine kontje uit. Ze kreunde en gooide hem over haar schouder, waar hij rakelings langs Taylors gezicht vloog en over de tweede achterbank in de achterbak viel, waar hij terecht kwam tussen de rest van Josh' honkbalspullen. 'Mijn god, ruim je deze auto nooit op?'

Josh negeerde haar commentaar en Ariana zuchtte. Ten slotte viel er een soort uitgeputte stilte. Terwijl Josh in noordelijke richting reed, keek ik uit het raam naar het Yankee Stadion aan de andere kant van de East River en probeerde ik in stilte elk profhonkbalteam op te noemen dat ik kon bedenken. Ik deed alles om niet echt te hoeven nadenken.

Nadenken over het feit dat ik Thomas nooit meer zou zien, mijn leven lang niet meer. We hadden onze laatste woorden tegen elkaar gezegd. We hadden voor het laatst gezoend. Had ik dat toen maar geweten.

'Nou, dit is in elk geval voorbij,' zei Kiran, terwijl ze haar armen stevig om zichzelf heen sloeg, alsof ze probeerde niets aan te raken wat ze niet hoefde aan te raken. Ik kon haar adem ruiken op een meter afstand.

'Het is niet voorbij,' zei Josh toonloos. 'Thomas is nog steeds dood.'

Ik probeerde het nijpende gevoel in mijn hart te negeren. Ariana staarde naar de achterkant van Josh' hoofd alsof hij net iets had gezegd wat volledig misplaatst was. Maar hij had gelijk. Deze ellende zou nooit voorbijgaan. Thomas was dood. Voor altijd.

‘Vertelde de politie ons maar eens wat er allemaal aan de hand is, verdomme,’ zei Noelle. Ze staaarde naar buiten. ‘Ik durf erom te wedden dat ze van niets weten.’

‘Zou niet de eerste keer zijn dat de politie iets verpestte,’ zei Josh.

Alsof haar net een gedachte te binnen was geschoten zei Noelle opeens tegen Josh: ‘Denk jij dat een van zijn drugsmaten hier iets mee te maken heeft gehad?’

Niemand bewoog zich. Ik zag dat Josh’ handen zich steviger om het stuur sloten. Noelle had net een verdenking geuit die al achter in mijn hoofd op de loer lag sinds ik van Thomas’ dood had gehoord. Dagenlang had ik mezelf gedwongen er niet aan te denken. Want als ik het deed, toverde mijn fantasie me verschrikkelijke dingen voor. Dingen waarvan mijn maag ineenkromp en het koude zweet me uitbrak. In de bioscoop of in die eindeloze, stomme politiefilms op tv had ik honderden gruwelijke moorden gepleegd zien worden uit wraak en ik had martelscènes gezien. Ze kwamen allemaal terug. En ik kon de gedachte niet verdragen dat Thomas misschien op een afschuwelijke, folterende manier gedood was door een of andere door drugs benevelde psychopaat met bloeddorlopen ogen.

Maar Noelle ging alleen maar uit van wat er voor de hand lag. Thomas was inderdaad dealer geweest. En als een drugsdealer dood blijkt te zijn, zijn er logische conclusies die gemakkelijk getrokken kunnen worden.

‘Ik denk zeker dat het een mogelijkheid is,’ zei Ariana koel.

Josh keek in de zijspiegel, zette zijn richtingaanwijzer aan en veranderde van baan. Hij kuchte.

‘Weet je, niemand heeft gezegd dat Thomas vermo... dat zijn dood eh...’

Ik keek Kiran aan en wist dat ze hetzelfde dacht als ik. Er was zoiets afschuwelijks aan het woord ‘vermoorden’ dat niemand het wilde uitspreken.

Noelle slaakte een luide zucht. ‘Kom op, Hollis. Denk je dat

hij op een natuurlijke manier is gestorven? Een kerngezonde jongen van zeventien? Ik bedoel, ik weet dat uitgerekend jij die beerput niet wilt opendoen, maar kom op.'

Josh draaide zijn hoofd opzij en keek haar woedend aan. Ze verwaardigde zich niet terug te kijken.

'Hou je ogen op de weg, Hollis, tenzij je wilt dat we er allemaal aan gaan,' zei ze.

Met zijn kiezen op elkaar geklemd concentreerde Josh zich weer op het rijden. Meer dan twee minuten lang zei niemand iets. In die tijd vroeg ik me af waarover die kleine woordenwisseling ging.

'Kerngezond, Noelle? Echt waar?' vroeg Kiran. 'Thomas Pearson was niet bepaald de jongen die het holistische leven propageerde. Hij had die avond meer chemische stoffen in zijn lijf dan Kate Moss op een doorzakfeestje op oudejaarsavond.'

'Hoe weet jij wat hij in zijn lichaam had?' vroeg Josh.

Kiran trok haar haar voor haar gezicht en inspecteerde het. 'Dat neem ik zomaar aan, Hollis. Was hij ooit wel eens vrij van troep in zijn lichaam?'

Moet je horen wie het zegt, Kiran.

Mijn hart kromp ineen van woede. Had niemand in deze auto ooit gehoord van de uitdrukking: van de doden niets dan goeds?

'En al was hij gezond, het komt heel vaak voor,' begon Taylor. Ze boog zich naar voren en legde haar handen op de rug van Josh' stoel. Ze had een verkreukte tissue in haar hand. 'Mensen van onze leeftijd hebben slagadergezwollen... zelfs verlammingen!'

Haar hoop was zo ongerijmd dat ik een meesmuilend lachje moest doorslikken. Gezellig slagadergezwollen en verlammingen zitten suggereren. Zo ver waren we dus gekomen.

'Nou, als het geen rare streek van de natuur was, durf ik erom te wedden dat die vreemde, onbetrouwbare jongen uit de stad, met wie hij altijd optrok, ermee te maken heeft gehad,' zei Noelle opgewekt.

Welke onbetrouwbare jongen uit de stad? Ik wist niets van een onbetrouwbare jongen uit de stad.

‘Dat soort mensen zijn lopende tijdbommen,’ ging Noelle verder. ‘Altijd de beest uithangen. Ze hebben niets om handen, geen uitlaatklep voor al hun kleine psychotische neigingen. En je weet dat ze van ons walgen.’

‘Misschien is een van hen doorgedraaid,’ suggereerde Ariana, schouderophalend.

‘Ik zeg alleen maar dat het mogelijk is,’ zei Noelle, terwijl ze in de achteruitkijkspiegel Ariana aankeek.

Ik haalde diep adem. Ik zag in mijn hoofd talloze beelden. Bloed. Touwen. Messen. Revolvers. Mondproppen. Beelden waar ik liever niet bij stilstond.

‘Denk je dat de politie weet dat Thomas dealde?’ vroeg Noelle aan Josh.

Hij kuchte weer. Hij had vast en zeker schoon genoeg van dit gesprek. ‘Waarschijnlijk niet. Als er iets was wat Thomas goed kon, was het wel zijn sporen uitwissen.’

‘Nou, iemand zou het hun moeten vertellen,’ zei Noelle. Haar stem klonk net zo gewoon alsof ze voorstelde onderweg naar huis een ijsje te kopen.

‘Wil jij dat we Thomas verraden?’ vroeg ik zonder na te denken.

‘Ach! Wat schattig! Hoe oud ben je, vijf?’ zei Noelle. ‘Kom op, Reed. Wat kan het schelen? Ze kunnen hem niet meer arresteren.’

Iedereen was stil. Noelle werd me iets te zwartgallig.

‘Ik meen het!’ zei Noelle. ‘Als die gek er iets mee te maken heeft, moet hij ondervraagd worden. Tenzij jullie willen dat hij ermee wegkomt.’

Ik keek naar Josh. Hij staaarde me in de spiegel aan. Hoe konden we de wereld vertellen dat Thomas dealde? Hij was dood. Verdiende hij het niet in vrede te rusten? Verdiende hij geen onbezoedeld imago van volmaakte middelbare scholier?

‘Zijn ouders zouden helemaal gek worden,’ zei Josh. ‘Ik

geloof niet dat ik hen dat zou kunnen aandoen.'

'Je bent die ijskoude standbeelden niets verschuldigd,' zei Noelle.

Van Josh' gezicht verdween elke uitdrukking, waardoor ik dacht dat hij misschien inderdaad iets aan de Pearsons verschuldigd was. Interessant. Wat had dit te betekenen?

'De jongen is dood,' zei Kiran. Haar ogen waren klein en waterig. 'Iemand moet er waarschijnlijk voor boeten.'

Taylor snoof gesmoord, liet zich tegen de rugleuning van de bank vallen en begon opnieuw te huilen.

'Hé, gaat het een beetje?' vroeg ik.

Eigenlijk flapte ik het eruit en het klonk onaardig. Maar dat scheen Taylor niet op te vallen. Ze knikte alleen en pakte een nieuwe tissue uit de doos bij haar voeten. 'Het is allemaal zo triest,' zei ze. 'Ik wou dat dit allemaal niet gebeurd was. Ik...'

En toen was ze opnieuw niet meer te verstaan.

Daarna bleven we allemaal stil en keken we naar de wereld die aan ons voorbijtrok terwijl Taylors gesnik langzaam op-
hield.

3

Toen ik mijn kamer in Billings binnen liep, ging de zon net onder. Ik voelde me opgelucht toen ik de deur achter me dichtdeed en dat verbaasde me. Blijkbaar was deze kamer, met de grote erker, hardhouten vloer en de lucht van Natasha's lavendelparfum eigenlijk een soort troostzone geworden.

Twee seconden later ging de deur open en mijn kamergenote, Natasha Crenshaw, kwam binnen met haar mobieltje in haar hand. Haar telefoon deed het nooit in onze kamer, dus liep ze voortdurend naar buiten of naar het platte dak van Billings House om te bellen.

'Hoi.'

Verbazend hoeveel aarzelend medelijden één lettergreep kon bevatten. Ze liep om me heen en keek naar mijn gezicht, waarschijnlijk om te zien of ik op het punt stond in te storten. Haar donkere huid was schoon en zonder make-up. Ze had een joggingbroek aan met daarop een ruimvallend sweatshirt.

'Hoi,' antwoordde ik, terwijl ik mijn spullen op mijn bed gooide.

'Hoe was het?' vroeg ze.

Ik zuchtte diep en ging op de rand van mijn bed zitten. Mijn voeten kreunden van dankbaarheid toen ik de schoenen met hoge hakken uitschopte. Ik had ze geleend uit Kirans droomkast. Dat kind heeft meer schoenen dan ik poriën, maar het leek of elk paar steeds meer pijn deed dan het vorige.

'Het was... verschrikkelijk,' zei ik.

'Sorry dat ik er niet bij was,' zei Natasha. Ze liet zich op haar eigen bed zakken, zodat we tegenover elkaar zaten in de grote kamer. 'Maar ik kan niet meer tegen begrafenissen.'

'Niet meer?' vroeg ik.

Natasha haalde diep adem. 'Ik heb een paar jaar geleden iemand verloren die heel dicht bij me stond,' zei ze voorzich-

tig. 'Sinds die tijd heb ik vrijwel alle begrafenisvennen vermeden met de smoos: ik rijd niet mee, ik kom liever lopend.'

Hoewel mijn nieuwsgierigheid was geprikkeld, wist ik dat ze me meer details zou hebben gegeven als ze dat wilde. En als er iets was wat ik op dat moment wilde respecteren, dan waren het de gevoelige punten van andere mensen.

'Dus als je ooit wil praten,' zei Natasha aarzelend. 'Ik bedoel, ik weet dat we tot zover geen van tweeën een lange lijst van spetterende ervaringen kunnen laten zien...'

We lachten allebei even. Een lange lijst van spetterende ervaringen. Was dat haar benaming voor de keren dat ze mij chanteerde om rond te sluipen in de kamers van mijn vriendinnen? Natuurlijk was deze aanval te vergeven, omdat ze zelf gechanteerd werd om mij te chanteren. Zo was het leven van een Billings Girl.

Toch had deze hele toestand één resultaat gehad: ik wist intussen heel goed wie Natasha was. Ze was een lesbienne die uit de kast was gekomen, maar ze had een vriendin die dat nog niet had gedaan. Natasha deed vrijwel alles om dat meisje te beschermen. En ze wist een heleboel over mij. Ze wist dat ik een geheim kon bewaren. En dat ik trouw was aan mijn vrienden.

Langzamerhand begon ik haar te vertrouwen, maar ik was toch nog altijd voorzichtig.

'Maar hoe gaat het nu met jou?' vroeg ze.

Ik kreunde en liet me in de kussens vallen, waarbij één been naast mijn bed bungelde. Ik staarde naar het plafond. 'Heb je ongeveer een jaar?'

'Natuurlijk,' zei Natasha.

Huh. Misschien wilde ze inderdaad echt luisteren. Ik voelde me... verbijsterd. Dat was het woord dat me te binnen schoot.

'Eh... oké.' Ik telde op de vingers van mijn hand af: 'Ik voel me doodellendig dat ik nooit afscheid van Thomas heb kunnen nemen. Ik ben boos dat hij wegging. Ik voel me

schuldig over mijn woede. Ik ben boos op zijn ouders en nog bozer op al die huichelende hufters hier. Daarbij ben ik moe, zit in de put en ik ben echt, echt bang dat ik dit gevoel altijd zal houden. Dit is het wel zo'n beetje,' zei ik, terwijl ik mijn hoofd omdraaide zodat ik haar kon zien.

Natasha knikte en fronste haar wenkbrauwen.

'O, wacht!' zei ik, terwijl ik weer rechtop ging zitten. Ik drukte mijn handen in de sprei. Ik voelde dat mijn haar statisch werd, maar het kon me niets schelen. 'Dan is er nog de tweede golf schuld. Je weet wel, het schuldgevoel over het feit dat ik had besloten dat Thomas mijn tijd niet waard was, toen ik niets meer van hem hoorde, terwijl nu blijkt dat ik niets van hem had gehoord omdat hij... eh...'

Mijn keel leek dichtgeschroefd.

'Omdat hij...'

O, shit. De tranen sprongen in mijn ogen.

Natasha stond op en kwam naast me zitten.

'Het is oké,' zei ze.

'Nee, het is helemaal niet oké.' En toen begon ik te huilen. De tranen kwamen en bleven maar komen. Ik probeerde ze in te houden. Ik stikte bijna, hield mijn adem in, probeerde te snikken, maar dat kon ik niet. 'Dat dit nu gebeurt. Dit moet niet,' bracht ik er tussen de lange uithalen door uit. Natasha sloeg een arm om me heen en wreef over mijn schouder. En ik hilde en hilde. Ik voelde me zo achterlijk, maar ik kon er niets aan doen. Ik kon niet meer ophouden met huilen. Ik zag alleen maar Thomas' gezicht voor me. Zijn handen. Zijn arm om me heen. Zijn glimlach. Ik kon me niet voorstellen dat ik hem nooit meer zou zien. Kon. Het. Niet. Geloven. Ik snakke naar adem en mijn keel brandde. Er kwamen geluiden uit mijn mond die ik nooit eerder had gehoord.

Ik wilde alle woede verdrijven, de woede op de Pearsons en op mezelf en op Thomas – zelfs op Missy Thurber. Alles moest nu over zijn. Ik wilde me niet meer zo verschrikkelijk ellendig voelen.

Ten slotte, na ik weet niet hoe lang, kalmeerde ik een beetje. Ik tilde mijn hoofd op, snoot mijn neus en veegde met mijn vingertoppen onder mijn ogen.

‘Beter?’ vroeg Natasha.

‘Ja, bedankt,’ zei ik met een bibberstemmetje.

Ik stond op, pakte een tissue uit de doos op mijn bureau en snoot opnieuw mijn neus. Hard. Ik haalde een paar keer diep adem en snoot nog een keer. ‘Wist jij dat Thomas een broer had?’ vroeg ik toen.

‘Ja. Blake. Hij heeft verleden jaar eindexamen gedaan,’ zei Natasha. ‘Waarom? Wist jij het niet?’

Ik haalde mijn neus op. Speelde met de natte zakdoek. ‘Hij heeft het mij nooit verteld.’

‘O nee? Tja, misschien heeft iedereen wel iemand in zijn leven over wie hij of zij niet kan praten,’ zei Natasha.

Ze doelde op Leanne Shore, haar vriendin, maar ik dacht onmiddellijk aan mijn moeder. Mijn moeder die op dit moment waarschijnlijk kwijlend en bijna bewusteloos in bed lag, hoewel het pas vier uur in de middag was. Een open flesje pillen stond op haar nachtkastje en op de tv zou zachtjes een of andere realityshow aanstaan. Ik vroeg me af of mijn vader haar eigenlijk verteld had wat er gebeurd was. Dat was zo’n raar telefoontje geweest. Het had twintig minuten geduurd om hem ervan te overtuigen dat hij me niet van school hoefde halen. Toen hij eindelijk toestemde mij op Easton te laten blijven, was opluchting het gevoel geweest dat nog boven mijn verdriet om Thomas’ dood uit ging. Ik wilde niet terug naar mijn mestkleurige leven in Croton, Pennsylvania. Zelfs al liep er mogelijk een moordenaar rond op de campus. Easton met een moordenaar was veel en veel beter dan Croton High zonder. Daaraan viel niet te tornen.

‘Was Blake er? Heb je hem gesproken?’ vroeg Natasha.

Op dat moment werd de deur opengegooid en Noelle en Ariana stormden binnen, gevolgd door Rose Sakowitz en de Twee Steden – London Simmons en Paris Clark. De meiden

hadden allemaal hun begrafenis-kleren omgeruild voor kleuriger outfits. Ze hadden zeker vier gebaksdozen bij zich en drie flessen champagne.

‘Reed Brennan! Welkom op je eerste Dikke Donnapartij!’ riep London. Ze hield twee flessen champagne in de lucht. Haar altijd-pushed-up-borsten vielen bijna uit haar tanktop en haar donkere haar was in twee lage staarten gebonden. Eén blik op haar in deze uitrusting en de helft van de jongens die ik kende zou ter plekke een orgasme hebben gekregen.

‘Jullie...’ zei Natasha met rollende ogen.

‘Kom op! Het is een perfecte remedie voor alles wat je mankeert!’ zei Paris, terwijl ze een van de dozen openmaakte. Er lagen minstens tien roomsoezen in met een laagje chocola-deglazuur.

‘Wat is een Dikke Donnapartij?’ vroeg ik.

Ik merkte dat Kiran en Taylor er – verdacht genoeg – niet bij waren, maar toen ze een poosje geleden bij het grote hek van Easton waren aangekomen, waren de twee allebei om verschillende redenen verstart en verstijfd geweest. Hopelijk lagen ze al te slapen.

‘Het is een oude traditie met een zeer ongeschikte naam,’ legde Ariana uit.

‘Het begon zo’n jaar of tien geleden toen een manisch-depressief meisje in Billings House kwam wonen,’ legde Paris uit.

‘Donna Appleby,’ zei Rose.

‘Ze schijnt er tussendoor geglipt te zijn in Billings,’ mompelde London.

‘Maar als Donna een beetje depri was...’

‘Wat volgens de verhalen bijna elke dag het geval was...’

‘...bestelde ze een berg taartjes van de plaatselijke banketbakker en rukte een fles champagne open.’

‘En dan gaf ze een Dikke Donnapartij! Oei-oei-oei!’ gilde London terwijl ze de flessen champagne weer omhoog hield.

‘Maar ik denk niet dat zij het zo noemde,’ dacht Ariana hardop.

‘In feite is het champagne met chocolade,’ legde Noelle uit. Ze kwam naar me toe en sloeg een arm om mijn hals. ‘Walgelijke hoeveelheden van beide.’

‘Dat verzet je gedachten als je aan onplezierige dingen zit te denken,’ voegde Ariana eraan toe, terwijl ze haar mooie neusje gracieus optrok.

Onplezierige dingen. Alsof we het hadden over een vervelende voetschimmel of zo.

‘Ja, laten we dit doen!’ juichte Rose. ‘Ik heb een flinke dosis chocola nodig.’

Dat oogstte volop bijval van de anderen.

Ik kreeg kippenvel en dook onder Noelles arm uit. Ik had het gevoel dat ik moest gillen, krijsen. Wat was er mis met deze mensen? Dachten ze echt dat grote hoeveelheden zoetheid en drank het allemaal gemakkelijker maakten?

‘Sorry, jongens. Ik ben niet in de stemming voor een feestje,’ zei ik.

‘Wat? Waarom niet?’ vroeg London, terwijl ze met een pruilmondje de flessen liet zakken.

Heb medelijden met haar. Ze is een tut. Ze weet niet hoe idioot ze eruitziet.

‘Omdat ik... Ik ben moe,’ zei ik. ‘Bekaf eigenlijk. Ik denk dat ik maar naar bed ga.’

Noelle keek me verwijtend aan. Ze was niet gewend het woord nee te horen.

‘Reed...’

‘Veel plezier,’ zei ik toonloos, terwijl ik hen zachtjes naar de deur werkte.

Rose, London en Paris begrepen de hint en stommelden naar buiten. Ariana bleef staan en keek me met haar heldere, blauwe ogen aan. ‘Je zou echt moeten proberen je gedachten te verzetten,’ zei ze. ‘Dan voel je je beter.’

‘Dat doe ik al,’ zei ik eerlijk.

Niet voor honderd procent. Maar nadat ik bij Natasha mijn emoties had geuit en eens goed had uitgehuild, voelde ik me

inderdaad beter. Nu. Maar als ik één seconde langer dacht aan een feestje, kwam de woede met volle kracht terug.

‘Weet je het zeker?’ vroeg Noelle. ‘Je wilt echt niet komen?’

‘Ik weet het zeker.’ Ik legde mijn hand op de deur. ‘Ga alsjeblieft, Noelle.’

Ariana en Noelle wisselden blikken. Nooit een goed teken. Ik wist dat ik in hun ogen een grens had overschreden en een fractie van een seconde herinnerde ik me hoe bang ik nog maar een paar weken geleden voor hen was geweest. Daar had Thomas’ dood me van genezen, althans tijdelijk. Op dat moment kon ik me in de verste verte niet voorstellen dat het me ook maar iets kon schelen wat ze zouden doen of tegen me zouden zeggen.

‘Probeer wat te slapen,’ zei Noelle ten slotte. ‘Tot later.’ Ze trok de deur achter zich dicht. Zonder commentaar. Misschien had Thomas’ dood hen ook genezen.

4

Cornflakes zwellen op als je ze te lang in de melk laat liggen. Als je er lang genoeg naar kijkt, zie je het gebeuren. Bovendien heb je minder last van de nieuwsgierige blikken van je vriendinnen als je het moet doen met ongeveer drie kwartier slaap in drie dagen. En het hoofd van de kantine vindt het niet prettig als hij iemand op de koude vloer naast de deur vindt, die zit te wachten tot hij die deur van het slot doet.

Ik was voor negentig procent de kluts kwijt en leerde nog altijd van alles.

Een paar stille dagen waren verstreken sinds Thomas' begrafenis en ik had nog steeds nauwelijks gegeten of geslapen. Er was niks gebeurd, behalve dat een aantal leerlingen van school werden gehaald door hun ouders. Brugklassers voornamelijk. Nerveuze ouders van nieuwkomers volgens Noelle. 'Alsof deze school nooit eerder een schandaal heeft overleefd,' had ze gisteren gezegd, toen we zagen dat een Aziatische jongen – hij had het haar van een vogelverschrikker – met zijn spullen in een Jeep werd geladen. Geen van mijn vrienden of vriendinnen was opgehaald, maar het was bijna griezelig om zo veel auto's, sedans en limo's in een kring te zien staan bij de verschillende huizen. De leerlingen zeulden met hun tassen en koffers, terwijl hun ouders argwanend om zich heen keken, alsof er plotseling een gemaskerde moordenaar schreeuwend uit de schaduw tevoorschijn zou springen. Niemand had officieel gezegd dat Thomas gestorven was onder verdachte omstandigheden, maar het was duidelijk dat de mensen dat aannamen. Terwijl ik aan hem dacht, kromp mijn hart ineen en ontspande zich weer. Dit was het enige – ineenkrimpen en ontspannen – wat mijn hart nog deed. Ik vroeg me af of dit op de lange duur mijn gezondheid zou schaden.

Een paar meisjes liepen fluisterend langs en keken naar me.

Daarom draaide ik mijn hoofd af. De zijkant van mijn gezicht was niet meer te zien, omdat mijn haar ervoor hing. De huid onder mijn ogen voelde voortdurend strak, vol en zwaar, alsof ik misschien zou gaan flauwvallen of elk moment in tranen kon uitbarsten.

De deur van de kantine ging open en ik keek automatisch op, terwijl een beeld van Thomas door mijn hoofd schoot. Ik kreeg het opeens zo warm dat ik er misselijk van werd en ik voelde me zo ellendig en stom dat ik had kunnen schreeuwen. Het was Thomas niet. Het zou nooit meer Thomas kunnen zijn. Denk na, Reed.

‘Alles goed met je?’

Op de een of andere manier lukte het me mijn loodzware hoofd op te tillen. Ik zag Josh. Hij stond aan de overkant van de verder verlaten kantine tafel met een blad vol donuts en chocolademelk. Die jongen at vóór negen uur 's morgens meer suiker dan de meeste kleuters op een hele dag. Je zou denken dat zo'n dure school als Easton Academy voorstander zou zijn van een stevig, gezond ontbijt, maar blijkbaar was dat niet een van de extra's waar de elite voor betaalde.

‘Ja, hoor,’ mompelde ik. ‘Ik zou willen dat deze kom corn-flakes een kussen was.’

Ik duwde mijn blad opzij en leunde met mijn ellebogen op tafel. Ik slaakte een diepe zucht om de misselijkheid te verjagen. Josh zette zijn blad op tafel en ging tegenover me zitten. Zijn tas zette hij naast zijn stoel neer. Hij had een blauw met geel gestreept rugbyshirt aan. Op een van de gele strepen zat een groene verfvlek. Hij had zijn krullen vandaag niet bewerkt met gel, waardoor ze – heel schattig – alle kanten uit staken.

Schattig. Ik kon mezelf wel slaan. Thomas was dood. Ik werd niet verondersteld te zien dat andere jongens ‘schattig’ waren.

Onder tafel rommelde Josh in zijn tas. Hij sloeg zijn hand voor zijn mond, nam een slok van zijn chocomel en slikte.

‘Wat was dat?’ vroeg ik.

‘Vitamines,’ antwoordde Josh. “‘One pill a day keeps the

doctor away” zegt de Engelse uitdrukking.’

‘Je bent de droom van alle ouders,’ zei ik tegen hem.

‘Vertel dat maar aan de mijne,’ zei hij met een stalen gezicht.

Ik glimlachte. Leuk dat hij me zelfs in mijn huidige zombieachtige staat kon laten glimlachen.

Josh boog zich over de tafel naar me toe. Hij wilde me iets vertrouwelijk vertellen. Ik boog me ook naar voren. ‘Ik heb erover nagedacht en ik heb besloten naar de politie te gaan, zoals Noelle zei,’ fluisterde hij.

Hij beet in een donut met poedersuiker, waardoor de poedersuiker alle kanten uit stooft. Ik keek hem aan en vroeg me af of ik droomde. Had hij echt net tegen me gezegd dat hij van plan was Thomas te verraden en vervolgens een grote hap uit een donut genomen? Ik kreeg die ochtend nog geen lepel cornflakes door mijn keel, terwijl hij er eh... heel goed aan toe leek te zijn. In feite had Josh de afgelopen dagen zijn hoofd koeler weten te houden dan iedereen die ik kende op Easton, en dat was eigenlijk heel raar. Thomas was Josh’ kamergenoot geweest. Zijn vriend. En ik had hem nog niet één keer zien huilen. Maar wat wist ik er nou van? Misschien ging hij terug naar zijn kamer en lag hij in zijn eentje de hele nacht te snikken. Het zou niet de eerste keer zijn dat iemand op Easton een geheim had. Ik begon me af te vragen of het hebben van geheimen een voorwaarde was om toegelaten te worden op Easton.

‘Vind je dat echt noodzakelijk?’ vroeg ik.

‘Noelle had gelijk,’ zei Josh kauwend. ‘Die jongen over wie ze het had, die Rik... Hij was Thomas’ plaatselijke leverancier en die jongen is hartstikke kierewiet. Ik durf te wedden dat hij er iets mee te maken had.’

Ik haalde diep adem, ging even rechtop zitten en zakte toen weer een beetje in. ‘Ik weet het niet, Josh. Willen we echt dat Thomas’ ouders dit allemaal te weten komen? Ik weet dat hij in een angstaanjagende klotehandel verwickeld was, maar

hij probeerde te veranderen. Heeft hij je verteld dat hij de avond dat hij is weggegaan, op weg was naar een of andere ontwenningsskliniek?’

Josh schoot even in de lach en nam met een opgewekt gezicht een slok van zijn chocomel. Ik kreeg het warm over mijn hele lijf.

‘Wat is er?’ riep ik.

Josh knipperde met zijn ogen en toen betrok zijn gezicht. ‘O, je meent het serieus,’ zei hij.

‘Ja, ik meen het serieus,’ zei ik, boos en beledigd.

Josh zette zijn beker neer en veegde zijn handen af aan zijn spijkerbroek. ‘Reed, ik vind het afschuwelijk dat ik je dit moet vertellen, maar Thomas was de laatste die ooit naar een ontwenningsskliniek zou gaan. Hij lag zo in de vernieling de laatste avond dat hij hier was, dat je hem had kunnen uitwringen en daarvan shots zou hebben kunnen uitdelen.’

De kantine leek op dat moment een kermisattractie waarin je heel hard werd rondgedraaid en langzaam naar boven of beneden werd gezogen. Zo voelde ik het althans. Ik deed verward mijn ogen dicht.

‘Wat zeg je?’ vroeg ik met droge mond.

‘Ik kwam terug van de bibliotheek en hij stond door de telefoon tegen Rick te schreeuwen, maar hij was zó ver heen dat hij niet eens rechtop kon staan,’ fluisterde Josh. ‘Daarom denk ik dat Noelle misschien gelijk heeft. Thomas was razend en ik durf erom te wedden dat hij dingen zei die hij niet had gezegd als hij niet zo dronken was geweest. Ik zocht er op dat moment niet zoveel achter, omdat die twee elkaar altijd naar de strot vlogen over van alles. Maar misschien heeft hij Rick toen op de een of andere manier helemaal des duivels gemaakt.’

Ik drukte de onderkant van mijn hand tegen mijn voorhoofd en probeerde wijs te worden uit alles wat Josh zei. Thomas was ver heen? Maar hij had toch zo oprecht gezegd dat hij wilde stoppen? En hij had dat briefje voor me achtergelaten.

Hij ging naar een of ander holistisch behandelcentrum. Hij zou hulp krijgen.

Was dat allemaal gelogen?

‘Ik snap er niets van,’ zei ik hardop.

‘Wat bedoel je?’ vroeg Josh.

Wacht even, wacht even. Waarom zou hij me dat briefje hebben geschreven als hij niet echt van plan was weg te gaan? Ik zou een beetje wantrouwig zijn geweest als ik die avond dat briefje had gevonden en hem dan de volgende dag op de campus had zien rondlopen. Hij moet dus van plan zijn geweest ergens heen te gaan. Maar waarheen?

‘Misschien was het de laatste keer,’ zei ik. ‘Misschien wilde hij nog één keer dronken worden voor hij naar die ontwenningskliniek ging?’

Het klonk heel zielig, dat hoorde ik zelf. Zo zielig dat Josh me medelijdend aankeek.

‘Reed, waarom ben je er zo zeker van dat Thomas naar een ontwenningskliniek ging?’ vroeg hij zachtjes.

De dubbele deur van de kantine ging open en het zonlicht viel binnen. Noelle, Ariana, Taylor en Kiran kwamen binnen en liepen regelrecht naar de rij voor het ontbijt. Ik wilde niet dat zij iets van dit alles hoorden en zouden gaan speculeren. We moesten opschieten.

‘Hij heeft een briefje voor me achtergelaten,’ biechtte ik snel op. ‘Ik heb het in een van mijn boeken gevonden. Hij schreef dat hij naar een holistisch behandelingscentrum ging en dat ik hem niet moest proberen te zoeken. Hij zei dat hij die avond weg zou gaan.’

Josh staarde me een lang moment aan. Langzaam schudde hij zijn hoofd. ‘Laat het aan Pearson over. Ik durf erom te wedden dat de laatste woorden uit zijn mond nog een leugen waren.’

Ik voelde een schok van angst die mijn binnenste verwarmde. ‘Wat bedoel je?’

Josh keek me aan alsof hij zich net pas realiseerde met wie

hij praatte. 'Niets. Vergeet het maar,' zei hij.

'Josh...'

'Het is... ' Hij maakte een prop van een servet en kneep hem in zijn vuist tot kreukels, omdat hij daar blijkbaar behoefte aan had. 'Ik denk niet dat Thomas ooit beseft heeft wat hij had, toen hij jou had, dat is alles.'

Whoa! Mijn mond zakte open en ik deed hem met een klap weer dicht. Josh keek me strak aan. Hij wendde zijn ogen niet af, geen snelle verandering van onderwerp. Hij meende echt wat hij had gezegd. Ik was geveleid, maar ook volledig verslagen. Hij had net laten doorschemeren dat Thomas aan één stuk door tegen me gelogen had... en gaf me in één adem nog een compliment ook.

'Reed, je moet dat briefje aan de politie laten zien,' zei Josh.

'Hoe weet je dat ik dat niet al gedaan heb?' vroeg ik.

'Heb je het dan gedaan?'

'Nee,' gaf ik zachtjes toe.

'Het is een bewijs,' zei Josh. 'Het zou het laatste kunnen zijn wat Thomas ooit geschreven heeft. Ze moeten het zien.'

Ik voelde het zuur in mijn maag branden. Ik was wekenlang bang geweest voor dit moment, maar Josh had gelijk. Als hij het zo simpel stelde, leek het duidelijk. Bovendien had ik het briefje geheimgehouden om Thomas te beschermen tegen zijn ouders die naar hem op zoek zouden gaan. Maar dat was niet belangrijk meer.

'Je hebt gelijk,' zei ik vastbesloten. 'Ik ga direct na de ochtendienst.'

Alleen al door de gedachte eraan voelde ik me op slag beter. Ik was zenuwachtig om de politie te laten weten dat ik iets voor hen verborgen had gehouden, maar ik kon nauwelijks wachten tot ik hun het briefje kon geven. Thomas had tegen me gelogen. Wie weet hoe vaak of waarover? Het was niet langer mijn verantwoordelijkheid hem te beschermen. Het werd tijd dat ik voorgoed afrekende met deze hele zaak.